జమీందార్ ఆఫ్ ఎట్టయపురం

వర్సెస్

1954

ఫిబ్రవరి, 5

మద్రాస్ రాష్ట్రం

(మరియు కనెక్ట్ చేయబడిన అప్పీళ్లు)

[మెహర్ చంద్ మహాజన్ (ప్రధాన న్యాయమూర్తి), ముఖర్జీ, సుధి రంజన్ దాస్, వివియన్ బోస్, మరియు ఘులమ్ హసన్, న్యాయమూర్తులు]

మద్రాసు ఎస్టేట్స్ (రద్దు మరియు రైత్వారీగా మార్పిడి) చట్టం , (1948 చట్టం XXVI) – దాని చెల్లుబాటు – రాజ్యాంగంలోని ఆర్టికల్ 31(6).

మద్రాసు ఎస్టేట్స్ (రద్దు మరియు రైత్వారీగా మార్పిడి) చట్టం , (1948 చట్టం XXVI) భారత ప్రభుత్వ చట్టం, 1935 ప్రకారం పనిచేసే మద్రాసు ప్రావిన్షియల్ లెజిస్లేచర్ ఆమోదించింది మరియు దీనికి 1949 ఏప్రిల్ 2 న భారత గవర్నర్ జనరల్ ఆమోదం లభించింది. రాజ్యాంగం వచ్చిన తర్వాత.. ఈ చట్టం రాష్ట్రపతి సర్టిఫికేషన్ కొరకు రిజర్వ్ చేయబడింది మరియు ఇది 1950 ఏప్రిల్ 12న ధృవీకరించబడింది:

రాజ్యాంగంలోని ఆర్టికల్ 31(6) నిబంధనల దృష్ట్యా భారత ప్రభుత్వ చట్టం 1935లోని సెక్షన్ 299(2) నిబంధనలను ఉల్లంఘించిందనే కారణంతో ఈ చట్టం చెల్లుబాటును సవాలు చేయలేమని పేర్కొంది.

శంకరి ప్రసాద్ సింగ్ డియో v. యూనియన్ ఆఫ్ ఇండియా ([1952] SCR 89), ది స్టేట్ ఆఫ్ బీహార్ వర్సెస్ మహారాజాధిరాజా సర్ కామేశ్వర్ సింగ్ ([1952] SCR 889) మరియు నారాయణ్ డియో వర్సెస్ ది స్టేట్ ఆఫ్ ఒరిస్సా ([1954] SCR 1) సూచించబడింది.

తీర్పు:

సివిల్ అప్పీలేట్ అధికార పరిధి: సివిల్ అప్పీల్ నంబర్ 170 –176 మరియు 178 – 183 వరకు/1953.

మద్రాసు లోని హై కోర్టు ఆగష్టు22 , 1952 తేదీ నాటి తీర్పు మరియు ఉత్తర్వు నుండి సివిల్ మిస్కెల్లనియస్ పిటిషన్ నెం. 13386, 13388, 13390, 7812, 12003, 13188, 13262, 7822, 13123, 13347, 13341, 12997, 12494 ఆఫ్ 1950 మరియు సెప్టెంబర్ 8, 1952 నాటి ఉత్తర్వు నుండి C.M.P. నెం. 13936/1950లో ఉద్భవించినది.

అప్పీలుదారుల తరపున కె.ఎస్.కృష్ణస్వామి ఐయంగార్ (అతనితో కె.జి.చంపకేశ ఐయంగార్).

ప్రతివాది తరపున వి.కె.టి. చారి, మద్రాస్ అడ్వకేట్ – జనరల్ (R.గణపతి లైయర్ మరియు VV రాఘవన్, అతనితో పాటు) సివిల్ అప్పీల్స్ నంబర్ 170 నుండి 176 మరియు 178 నుండి 181 వరకు (మద్రాస్ రాష్ట్రం).

ప్రతివాది తరపున సివిల్ అప్పీల్ నంబర్ 182 మరియు 183. 1954లో (ఆంధ్రా రాష్ట్రం) ఎం. శేషాచలపతి.

ఫిబ్రవరి 5, 1954 నాటి కోర్టు తీర్పును ముఖర్జీ న్యాయమూర్తి వెలువరించారు.

ముఖర్జీ న్యాయమూర్తి .— మొత్తం పద్నాలుగు సంఖ్యలో ఉన్న ఈ ఏకీకృత అప్పీళ్లు 1952 ఆగస్టు 23న మద్రాసు హైకోర్టు డివిజన్ బెంచ్ ఇచ్చిన ఉమ్మడి తీర్పుకు వ్యతిరేకంగా ఉన్నాయి, దీని ద్వారా రాజ్యాంగంలోని ఆర్టికల్ 226 కింద దాఖలైన వివిధ పిటిషనర్ లు పిటిషన్ ను న్యాయమూర్తులు తోసిపుచ్చారు. పిటిషనర్ లు మద్రాసు భూయజమానులు , ఆ రాష్ట్రంలో జమీందారీలు కలిగి ఉన్నారు , రాజ్యాంగంలోని ఆర్టికల్ 226 ప్రకారం వారు తమ దరఖాస్తులలో మాండమస్ స్వభావంలో రిట్ లు కావాలని అభ్యర్థించారు , తమకు ఉన్న ఎస్టేట్ లను నోటిపై చేయకుండా మరియు స్వాధీనం చేసుకోకుండా మద్రాసు రాష్ట్రాన్ని ఆదేశించాలని , తన అధికారాలను ఉపయోగించి మద్రాసు ఎస్టేట్స్ (రద్దు మరియు రైతువారిగా మార్పిడి) చట్టం , (1948 చట్టం XXVI) కింద ఇప్పటికే జారీ చేసిన నోటిఫికేషన్లను రద్దు చేయాలని కోరారు. ఈ చట్టం , అప్పీలుదారులు దాడిచేసిన రాజ్యాంగ చెల్లుబాటును భారత ప్రభుత్వ చట్టం 1935 ప్రకారం మద్రాసు రాష్ట్ర శాసనసభచే ఆమోదించబడింది, 1949 ఏప్రిల్ 2న భారత గవర్నర్ జనరల్ ఆమోదించబడింది. మద్రాసు పర్మినెంట్ రద్దు చేయడం ద్వారా జమీందారీ వ్యవస్థను రద్దు చేయడమే ఈ చట్టం ముఖ్యోద్దేశం. రాజ్యాంగం వచ్చిన తరువాత , ఈ చట్టం రాష్ట్రపతి సర్టిఫికేషన్ కోసం రిజర్వ్ చేయబడింది మరియు ఇది 1950 ఏప్రిల్ 12 న ధృవీకరించబడింది.

అప్పీలుదారు సమర్పించిన పిటిషన్లలో, శాశ్వత పరిష్కార నియంత్రణ కింద పిటిషనర్లు తమ ఆధీనంలో ఉన్న ఆస్తి యొక్క ప్రాథమిక హక్కును విచ్ఛిన్నం చేసే విధంగా, దాని స్వభావంలో జప్తుగా వర్గీకరించబడిన చట్టం యొక్క చెల్లుబాటుపై దాడి చేయడం ద్వారా అనేక కారణాలను ప్రతిపాదించారు. ఈ అప్పీలుదారు పరిష్కారం పెండింగ్ లో ఉన్నందున, 1951 నాటి రాజ్యాంగ (మొదటి సవరణ) చట్టం 1951 జూన్ 1 న ఆమోదించబడింది మరియు ఈ సవరణ రాజ్యాంగంలోని ఆర్టికల్ 31-ఎ మరియు 31-బి అనే రెండు కొత్త అధికరణలను ప్రవేశపెట్టింది, ఇది రాజ్యాంగంలోని మూడవ భాగంలోని సంబంధిత ఆర్టికల్స్ కింద ఎస్టేట్ల కొనుగోలు కోసం రూపొందించిన వివిధ చట్టాలను సవాలు చేయకుండా రక్షించడానికి ఉద్దేశించబడింది. రాజ్యాంగంలోని తొమ్మిదో షెడ్యూలులో పేర్కొన్న అనేక శాసనాలను ఆర్టికల్ 31-బి ప్రత్యేకంగా సూచిస్తుంది మరియు కోర్టు లేదా ట్రిబ్యునల్ దీనికి విరుద్ధంగా తీర్పు ఇచ్చినప్పటికీ, వాటిలో ఏ ఒక్కటి కూడా ప్రాథమిక హక్కులను ఉల్లంఘించాయనే కారణంతో అవి చెల్లుబాటు కావని స్పష్టంగా ప్రకటిస్తుంది. 1948 నాటి మద్రాసు చట్టం XXVI ఈ షెడ్యూలులో చేర్చబడిన శాసనాలలో ఒకటి అనడంలో సందేహం లేదు. రాజ్యాంగం (మొదటి సవరణ) చెల్లుబాటును అభిశంసించే ప్రయత్నం జరిగిందని గుర్తుంచుకోవాలి. శంకరీ ప్రసాద్ సింగ్ దేవ్ వర్సెస్ యూనియన్ ఆఫ్ ఇండియా ([1952JS.C.R. 89.) కేసులో ఈ కోర్టు ముందు వ్యవహరించండి. ఆ ప్రయత్నం విఫలం కావడంతో శంకరీప్రసాద్ కేసులో కోర్టు తీర్పు వెలువరించిన తర్వాత పిటిషనర్ల రిట్ అప్పీలుదారుకు మద్దతు ఇవ్వాలని కోరిన కారణాలు చాలావరకు అందుబాటులో లేకుండా పోయాయి. దరఖాస్తుల తుది విచారణ సమయంలో పిటిషనర్ల తరఫున వాస్తవంగా వినిపించిన వాదనలు మొత్తంగా చట్టాన్ని చెల్లుబాటు కాకుండా , అందులో పేర్కొన్న కొన్ని ఆస్తులను స్వాధీనం చేసుకోవడం వెనుక ప్రజాప్రయోజనం లేదనే కారణంతో , రెండోది, నష్టపరిహారానికి కొన్ని అంశాల్లో నిబంధనలు శాసనాధికారాలను దుర్వినియోగం చేసేవిగా ఉన్నాయని , 1935 నాటి రాజ్యాంగ చట్టాన్ని ఉల్లంఘించడమేనని పేర్కొంది. బీహార్ రాష్ట్రం వర్సెస్ మహారాజాధిరాజా సర్ కామేశ్వర్ సింగ్ ([1952) S.C.R. 889.) కేసులో ఈ కోర్టు ఇచ్చిన మెజారిటీ తీర్పుపై ఈ వాదనలను పూర్తిగా సమర్థించాలని కోరారు. బీహార్ భూసంస్కరణల చట్టం 1950లోని రెండు నిబంధనలు- 1948 నాటి మద్రాసు చట్టాన్ని పోలిన చట్టం రాజ్యాంగ విరుద్ధమని తీర్పు వెలువరించింది. అప్పీలుదారును విచారించిన హైకోర్టు న్యాయమూర్తులు ఈ వాదనలకు అనుకూలంగా లేరని , పైన పేర్కొన్న బీహార్ కేసులో మెజారిటీ కోర్టు పేర్కొన్న సూత్రాలు మద్రాస్ చట్టంలోని నిబంధనలకు వర్తించవని పేర్కొంటూ అన్ని పిటిషన్లను కొట్టివేశారు. రాజ్యాంగంలోని ఆర్టికల్ 132(1) ప్రకారం అప్పీలుదారులకు హైకోర్టు

సర్టిఫికెట్లు మంజూరు చేసిందని , ఈ ధ్రువపత్రాల ఆధారంగానే అప్పీళ్లు తమ ముందుకు వచ్చాయని తెలిపారు.

ఈ అప్పీళ్లకు మద్దతుగా హాజరైన అయ్యంగార్ పైన పేర్కొన్న బీహార్ కేసులో ఈ న్యాయస్థానంలో మెజారిటీ పేర్కొన్న 'రంగుల చట్టం' సిద్ధాంతంపై మాత్రమే తన వైఖరిని తీసుకున్నారు. నారాయణ్ దేవ్ వి లో వివరించినట్లుగా ఈ కోర్టు యొక్క మెజారిటీ అభిప్రాయం ప్రకారం , సేకరణకు సంబంధించిన ఏ అంశానికి సంబంధించి ప్రజా ప్రయోజనం లేకపోవడం గురించి అతను చాలా సముచితంగా చెప్పడానికి ప్రయత్నించలేదు. ఒరిస్సా రాష్ట్రం ('), రాజ్యాంగంలోని 31వ అధికరణంలోని క్లాజ్ (4) యొక్క అవసరాలను నెరవేర్చిన చట్టం విషయంలో ప్రజాప్రయోజనం యొక్క ఉనికి న్యాయమైన సమస్య కాదు.

1935 నాటి రాజ్యాంగ చట్టాన్ని ఉల్లంఘిస్తూ సెక్షన్ 27(ఐ) , సెక్షన్ 30లోని నిబంధనలు వర్ణబద్ధమైన శాసన నిబంధనలని అయ్యంగార్ వాదిస్తున్నారు. అక్వైర్డ్ ఎస్టేట్ కు సంబంధించి చట్టం ప్రకారం చెల్లించాల్సిన పరిహార మొత్తాన్ని నిర్ణయించేటప్పుడు , ముందుగా ఆ ఎస్టేట్ కు సంబంధించి 'ప్రాథమిక వార్షిక మొత్తం 'గా అభివర్ణించబడిన దానిని నిర్ధారించడం అవసరం. ప్రాథమిక వార్షిక మొత్తంలో సెక్షన్ 27 మరియు చట్టం యొక్క తదుపరి సెక్షన్లలో పేర్కొనబడిన అనేక అంశాలు లేదా భాగాలు ఉంటాయి మరియు ఈ సెక్షన్ల నిబంధనలకు అనుగుణంగా నిర్ణయించబడిన ఆధారిత వార్షిక మొత్తంపై మొత్తం ఉంటుంది. యజమానికి చెల్లించాల్సిన పరిహార డబ్బు మొత్తాన్ని ఆధారపడేలా చేస్తారు. ఈ చట్టంలోని సెక్షన్ 27(ఐ) ప్రకారం కంప్యూటింగ్ లో ప్రాథమిక వార్షిక మొత్తాన్ని నిర్దిష్ట రకాల స్థూల వార్షిక రైతాంగ డిమాండ్ లో మూడింట ఒక వంతు మాత్రమే పరిగణనలోకి తీసుకోవాలని అయ్యంగార్ వాదించారు. ఖాతా అనేది ఒక రంగుల నిబంధన , ఇది ఆస్తి నుండి పొందిన వాస్తవ ఆదాయాన్ని పూర్తిగా విస్మరిస్తుంది మరియు ఆదాయం లేదా లాభాలను నిర్ణయించడానికి కృత్రిమ మరియు ఏకపక్ష ప్రమాణాన్ని ప్రవేశపెడుతుంది, దీనికి వాస్తవాలతో ఎటువంటి సంబంధం లేదు. అదేవిధంగా , ప్రాథమిక వార్షిక మొత్తాన్ని లెక్కించడంలో ఒక అంశం అయిన నికర ఆదాయ ఆదాయాన్ని లెక్కించేటప్పుడు , సెక్షన్ 30 కింద పరిగణనలోకి తీసుకోవలసినది , యజమానులు ఎస్టేట్లను స్వాధీనం చేసుకున్నప్పుడు చట్టంలో పేర్కొన్న వనరుల నుండి పొందిన నికర వార్షిక ఆదాయం యొక్క సగటు కాదు , కానీ నోటిఫికేషన్ వెలువడిన తేదీ తర్వాత రాబోయే సంవత్సరాల్లో ప్రభుత్వం వాటి నుండి పొందవచ్చు. ఈ విధంగా దుర్వినియోగం లేదా ఇతర కారణాల వల్ల ప్రభుత్వానికి ఈ వనరుల నుండి ఎటువంటి ఆదాయం

రాకపోతే, యజమానికి ఈ పద్దు కింద ఎటువంటి పరిహారం ఉండదు. ఇవి కేవలం ప్రైవేటు ఆస్తుల జప్తుకు ఉద్దేశించిన సాధనాలు లేదా కుట్రలు మాత్రమేనని , అవి నష్టపరిహార సూత్రంపై ఆధారపడి ఉండవని వాదించారు.

ఈ వాదనల్లోని యోగ్యతలు ఏమైనప్పటికీ , ప్రస్తుత కేసు పరిస్థితులకు బి.లియర్ వర్సెస్ మహారాజాధిరాజా సర్ కామేశ్వర్ సింగ్ (1) కేసులో ఈ కోర్టు మెజారిటీ తీర్పు అధికారాన్ని మేధావి న్యాయవాదులు ఉపయోగించే మార్గంలో ప్రాథమికంగా , అనిర్వచనీయమైన ఇబ్బంది ఉందని మనకు అనిపిస్తుంది. ఆ కేసులో నిర్ణయాత్మక అంశంగా ఉన్న బీహార్ భూసంస్కరణల చట్టం రాజ్యాంగం అమల్లోకి వచ్చిన సమయంలో పెండింగ్ లో ఉన్న చట్ట ము. ఇది రాష్ట్రపతి పరిశీలనకు రిజర్వు చేయబడింది మరియు తగిన సమయంలో ఆయన ఆమోదాన్ని పొందింది మరియు తత్ఫలితంగా రాజ్యాంగంలోని 31 వ అధికరణంలోని క్లాజ్ (4) ప్రకారం అది అందించే పరిహారం సరిపోదు లేదా అన్యాయంగా ఉందనే కారణంతో న్యాయ పరిశీలన నుండి మినహాయింపు పొందింది. చట్టంలోని 4(బి), 23(ఎఫ్) సెక్షన్లలో పొందుపరిచిన రెండు నిబంధనలకు సంబంధించి , రాజ్యాంగంలోని షెడ్యూల్ 7లోని లిస్ట్ 3లోని ఎంట్రీ 42 పరిధిలోకి అవి రానందున అవి చెల్లవని మెజారిటీ కోర్టు అభిప్రాయపడింది. జాబితా III యొక్క ఎంట్రీ 42లో "యూనియన్ లేదా ఒక రాష్ట్రం లేదా మరేదైనా ప్రజా ప్రయోజనం కోసం సంపాదించిన లేదా కోరిన ఆస్తికి నష్టపరిహారాన్ని నిర్ణయించాల్సిన సూత్రాలు మరియు అటువంటి పరిహారం ఇవ్వబడే రూపం మరియు విధానం" గురించి వివరిస్తుంది. ఎంట్రీ 42 నిస్సందేహంగా శాసన అధిపతి యొక్క వర్ణన అని, ఈ ఎంట్రీ కింద చట్టం యొక్క సామర్థ్యాన్ని నిర్ణయించడంలో, నష్టపరిహారాన్ని నిర్ణయించాల్సిన సూత్రాల యొక్క న్యాయం లేదా ఔచిత్యం లేదా దానిని ఇవ్వాల్సిన రూపం లేదా విధానం గురించి కోర్టుకు సంబంధం లేదని ఎత్తి చూపబడింది. కానీ అప్పుడు కూడా , చట్టం నష్టపరిహారం ఇవ్వడానికి ఏదో ఒక సూత్రంపై ఆధారపడి ఉండాలి మరియు దానిని తిరస్కరించడం లేదా నిలిపివేయడం కాదు, మరియు ఉనికిలో లేని లేదా వాస్తవాలతో సంబంధం లేని మరియు తత్ఫలితంగా నష్టపరిహారం యొక్క ఏ సూత్రంపై ఊహించదగిన ప్రభావాన్ని చూపని ఒక చట్టంపై ఆధారపడి ఉంటుంది. 1935 నాటి భారత ప్రభుత్వ చట్టం ప్రకారం పనిచేసే మద్రాసు ప్రావిన్షియల్ లెజిస్లేచర్ ఆమోదించిన ఈ చట్టాన్ని , భారత రాజ్యాంగంలోని జాబితా 3లోని 42వ ఎంట్రీకి సంబంధించి 1935 నాటి చట్టానికి జతచేయబడిన ఏ జాబితాలోనూ నమోదు చేయకపోవడం ప్రస్తుత సందర్భంలో ఈ సిద్ధాంతాన్ని అమలు చేసే

విధానంలోని ప్రాథమిక ఇబ్బంది. 1935 నాటి చట్టంలో ఈ అంశానికి సంబంధించిన ఏకైక నమోదు జాబితా II లోని 9వ ఎంట్రీ మాత్రమే , ఇది కేవలం 'తప్పనిసరిగా భూ సేకరణ ' గురించి మాత్రమే మాట్లాడింది; నష్టపరిహారం చెల్లించడం లేదా దానికి సంబంధించిన ఏదైనా సూత్రాన్ని నిర్దేశించడం ఆ ఎంట్రీ భాషలో అంతర్లీనంగా లేదని స్పష్టమవుతోంది. 1935 నాటి రాజ్యాంగ చట్టానికి సంబంధించినంత వరకు నష్టపరిహారం చెల్లింపునకు సంబంధించిన హామీ సెక్షన్ 299 క్లాజ్ (2)లో ఉంది.

“ఫెడరల్ లెజిస్లేచర్ లేదా ప్రావిన్షియల్ లెజిస్లేచర్ ఏదైనా భూమి యొక్క ప్రజా ప్రయోజనాల కోసం లేదా ఏదైనా వాణిజ్య లేదా పారిశ్రామిక సంస్థ యొక్క ప్రజా ప్రయోజనాల కోసం తప్పనిసరి సేకరణకు అధికారం ఇచ్చే ఏదైనా చట్టాన్ని రూపొందించే అధికారం .... సేకరించిన ఆస్తికి నష్టపరిహారం చెల్లించడానికి చట్టం వీలు కల్పిస్తే తప్ప , నష్టపరిహారం మొత్తాన్ని నిర్ణయిస్తుంది , లేదా ఏ సూత్రాలపై ఆధారపడి ఉంటుందో, ఏ పద్ధతిలో ఉంటుందో నిర్దేశిస్తే తప్ప. అనేది నిర్ణయించాలి."

అప్పీలుదారు తమలో ఒక బార్ ను సృష్టించకపోతే ఈ హామీపై బాగా ఆధారపడేవారు.రాజ్యాంగంలోని ఆర్టికల్ 31(6) ప్రకారం.. ఆర్టికల్ 31లోని ఆ క్లాజు ఇలా ఉంది:

"ఈ రాజ్యాంగం అమల్లోకి రావడానికి పద్దెనిమిది నెలల ముందు రాష్ట్ర ప్రభుత్వం చేసిన ఏ చట్టమైనా ఆ రాజ్యాంగం అమల్లోకి వచ్చిన మూడు నెలల్లోగా రాష్ట్రపతి ధ్రువీకరణ పత్రం కోసం సమర్పించవచ్చు. ఒకవేళ రాష్ట్రపతి పబ్లిక్ నోటిఫికేషన్ ద్వారా ధృవీకరించినట్లయితే , ఈ అధికరణంలోని క్లాజ్ (2) నిబంధనలను ఉల్లంఘించారని లేదా భారత ప్రభుత్వ చట్టం , 1935లోని సెక్షన్ 299లోని సబ్ సెక్షన్ (2) నిబంధనలను ఉల్లంఘించారనే కారణంతో దానిని ఏ న్యాయస్థానంలోనూ ప్రశ్నించరాదు."

1948 నాటి మద్రాసు చట్టం XXVI పైన పేర్కొన్న అన్ని అవసరాలను తీరుస్తుందనడంలో సందేహం లేదు.తత్ఫలితంగా, అప్పీలుదారులు తమ పక్షాన మేధావి న్యాయవాది లేవనెత్తాలనుకుంటున్న వాదనలను లేవనెత్తడానికి మేము అనుమతించలేము. ఫలితంగా అప్పీళ్లు కొట్టివేయబడతాయి , కానీ ఈ కేసు పరిస్థితులలో మేము ఖర్చులకు సంబంధించి ఎటువంటి ఉత్తర్వులు ఇవ్వలేము.

అప్పీలు కొట్టివేయబడినది.

అప్పీలుదారులకు ఏజెంట్: ఎస్. సుబ్రమణియన్.

ప్రతివాదులకు ఏజెంట్: RH ధేబార్.